

Verhalen die verbinden – Een jaar in woorden

Auteur: Marjolijn Wijnants

Uitgever: Bee Content

Jaar van publicatie: 2024

Over de auteur:

Marjolijn Wijnants is een contentmanager, schrijver en eigenaar van Bee Content. Met oog voor detail en een hart voor verhalen, brengt zij de menselijke verhalen tot leven in haar werk.

Samenvatting:

Het e-book is een verzameling verhalen die de complexiteit en schoonheid van het menselijk bestaan weerspiegelen. Van persoonlijke anekdotes tot maatschappelijk relevante opinies, elk hoofdstuk biedt een nieuw perspectief. Laat je meenemen op een reis die je informeert, en ook verbindt.

Contact:

Voor meer informatie en andere werken, bezoek de website: www.beecontentmarketing.nl

Auteursrecht:

© 2024 Marjolijn Wijnants - Bee Content. Alle rechten voorbehouden. Het is niet toegestaan om dit werk te kopiëren of te verspreiden zonder toestemming van de auteur.

Verhalen die verbinden – Een jaar in woorden

Inhoud

Inleiding: Verhalen die verbinden

Hoofdstuk 1: Het belang van vertellen

- Inclusief: *De reis van Martijn Poortvliet*

Hoofdstuk 2: Het menselijke perspectief

- Inclusief: *Portret van Angela – Samen sterk tegen Kanker*

Hoofdstuk 3: Opinies die inspireren

- Inclusief: *Een smartphoneverbod op scholen*

Hoofdstuk 4: Een wereld in anekdotes

- Inclusief: *Lost schrijven de leerproblemen op van generatie Z*

Hoofdstuk 5: De stilte van conflict

- Inclusief: *Gaza – De stad die in stilte ademt*

Hoofdstuk 6: Reflecties en waarden

- Inclusief: *Vakantie op Rhodos – Chaos en veerkracht in een brandend paradijs*

Slotwoord: Woorden als verbinding

Bijlagen: Mijn schrijfmethode en tips

Inleiding: Verhalen die verbinden

Soms vertellen verhalen meer dan woorden kunnen uitleggen.

Dit e-book is een verzameling van mijn werk uit 2023-2024 – een jaar waarin ik schreef, observeerde en reflecteerde. Elk verhaal, of het nu een column, opinie of blog is, geeft een kijkje in de wereld zoals ik die zie.

Het doel? Informeren en verbinden. Elk verhaal bevat een stukje van mijn ziel en biedt een reflectie op de menselijke ervaring, van maatschappelijke thema's tot persoonlijke observaties. Ik nodig je uit om mee te lezen, stil te staan bij de woorden en misschien zelfs een nieuw inzicht te ontdekken.

HOOFDSTUK 1: HET BELANG VAN VERTELLEN

Verhalen zijn de lijm die mensen samenbrengen.

In dit hoofdstuk lees je hoe een simpele fietstocht het leven van een jonge hovenier vormde in *De Reis van Martijn Poortvliet*.

Het is een verhaal over ambitie, doorzettingsvermogen en de kracht van een mentor.

Over de opdracht:

Ik schreef deze korte biografie in opdracht van Tuin en Terras en DON Hoveniers.

De reis van Martijn Poortvliet

De ochtendnevel hangt nog laag over de velden als Martijn Poortvliet, een 12-jarige jongen uit Hellevoetsluis, zijn fiets bestuurt op de lange, kronkelende weg naar de lagere agrarische school in Brielle. De geur van natte aarde en het zilte aroma van het nabijgelegen Haringvliet vult de lucht. Langs de weg schitteren kleurrijke velden met klaprozen, boterbloemen en madeliefjes, die zachtjes wiegen in de vroege ochtendbries.

In gedachten verzonken, vertraagt Martijn zijn pedaalslagen. Hij denkt aan de saaie wiskunde- en geschiedenislessen. De gedachten verdwijnen als sneeuw voor de zon bij de aanblik van een libelle die gracieus danst boven het riet. “Ik heb altijd al een speciale band gevoeld met de natuur. De dagelijkse fietstocht van twintig kilometer naar school was meer dan alleen een route, het was een reis naar mijn ware roeping in het leven – het hoveniersvak.”

De lagere agrarische school in Brielle

“Martijn, zit recht en let eens op!” buldert de leraar door de klas. Zijn strenge blik hangt als een donkere wolk boven Martijn. “Wat moet er toch van jou terechtkomen?” zucht hij. Martijns wangen gloeien als vurige kolen onder die doordringende blik. Om hem heen klinkt het onderdrukte geginnik van klasgenoten. Op dat moment, in die vluchtige seconden, voelt Martijn iets ontwaken. Een vastberadenheid, een ongetemde wil om te bewijzen dat hij meer is dan de verwachtingen van anderen. “Ik was altijd anders. Anders, met mijn dromen die zich uitstrekten voorbij de muren van dat klaslokaal.”

De tuin van mevrouw en meneer Blommers

Na schooltijd is de weelderige tuin van mevrouw en meneer Blommers in Rockanje wel een vruchtbare leeromgeving. Het is een plek waar Martijn de kneepjes van het hoveniersvak leert: snoeien, mesten en zelfs metselen. “Ik verheugde me elke dag op het einde van de schooldag”, herinnert Martijn zich met een glimlach. “Elke plant die ik verzorgde, voelde als een stukje van mezelf dat groeide. Die tuin van 3500 m² was mijn groene leerplaats, een paradijs waar ik zowel als mens

als hovenier kon groeien.” Hij pauzeert even, “Met 3 gulden 50 per uur voelde ik me de rijkste jongen ter wereld. Elk vrij moment besteedde ik daar.”

Ruim vier jaar lang werkt Martijn in de tuin van mevrouw en meneer Blommers. Op ieder vrij moment is Martijn in de tuin te vinden. Op 16-jarige leeftijd is Martijn vastberaden: later word ik de beste hovenier van Nederland. Zijn vastberadenheid om te slagen in het hoveniersvak brengt hem naar Rijswijk, waar hij een gerenommeerde tuinbouwopleiding volgt. Hij gaat op kamers in Den Haag en begint aan een stage bij een hoveniersbedrijf in Scheveningen. Een eenmanszaak.

Martijn fietst in de vroege ochtendmist door de nog lege straten van Den Haag naar zijn stageadres in Scheveningen. Elke minuut in Scheveningen voelt voor Martijn als een eeuwigheid. Hij herinnert zich: “Ik voelde me wat verloren. Kon ik wel echt uitgroeien tot de hovenier die ik wilde zijn?”

Het bordje

Tijdens de lange fietstochten van Den Haag naar zijn ouders in Hellevoetsluis, droomt Martijn over zijn toekomst. Terwijl hij vecht tegen de wind en de regen. Onderweg naar het pontje in Maassluis flitsen de kassen, de velden en schuiten aan hem voorbij. Telkens wanneer Martijn een tuin passeert met het kenmerkende bordje 'René Don tuinideeën', voelt hij vlinders in zijn buik. Zijn eigen naam op zo'n bord: hij kan het zich levendig voorstellen.

“René, zet er maar een bordje in, hoor, want je hebt zoiets moois gemaakt. Ik heb daar nog een plekje voor het bordje.” In de tijd dat René Don begint, staat het hoveniersvak in het Westland nog in de beginfase. Maar al snel wil iedereen in het Westland wel zo'n bordje met 'René Don Tuinideeën' in de tuin.

Martijns eerste dag bij René Don tuinideeën

Martijn herinnert zich zijn eerste dag levendig: “Mijn hart klopte in mijn keel. René was een icoon in mijn ogen, en ik was vastbesloten zijn respect te verdienen. Toen ik met een kikkergroene overall en stagecontract het kantoor uitliep, dacht ik: dit is het begin van iets groots.”

“Hij was gewoon een jongen, zoals alle andere jongens die hier kwamen werken.” Maar al snel merkt René dat Martijn anders is. “Zo zag ik vanaf het begin Martijns buitengewone toewijding. Hij vertelde me eens: “Ik wil de beste zijn; niet alleen werken, maar iets creëren dat blijft en mensen gelukkig maakt.””

“Verder is Martijn is altijd op tijd, heeft hij een leuke band dan regelt Martijn een lift. Hij heeft oog voor detail en wanneer iedereen al naar huis is, legt Martijn nog even de tegels recht.” “René was voor mij meer dan mijn baas, hij werd mijn mentor.”

Wanneer Martijn bij René komt werken, wordt hij blootgesteld aan de technische aspecten van het vak, maar ook aan de nieuwe dynamiek van tuinontwerp en onderhoud. René's bedrijf is een plek waar Martijn leert over planten en tuinarchitectuur. Daarnaast krijgt hij inzicht in een branche die zich voortdurend aanpast aan de veranderende smaken en behoeften van de samenleving.

Lekke band

De telefoon rinkelt in René's kantoor. Aan de andere kant van de lijn klinkt Martijns stem, lichtelijk gefrustreerd: “Sorry René, ik sta in Monster onderaan de duinen met alweer een leuke band. Kun je

me komen ophalen?”

Terwijl René in zijn auto stapt om Martijn te hulp te schieten, overpeinst hij de frequente onderbrekingen die deze lekke banden veroorzaken. Hij vindt Martijn langs de kant van de weg, wachtend naast zijn fiets. Terwijl ze terugrijden naar het bedrijf, doorbreekt René de stilte.

“We moeten hier iets aan doen, Martijn, wat denk je van een auto?” “Ik heb geen geld voor een auto.”

Renés ogen verzachten. “Wat dacht je ervan als ik je help met de financiering? Je betaalt me gewoon elke maand een beetje terug.” Martijns ogen worden groot. Een glimlach breekt door op zijn gezicht. Een gevoel van opluchting en hoop vult zijn hart.

Zo koopt René een Opel Kadet voor Martijn voor fl. 6000,-. Elke maand wordt er fl. 500,- ingehouden van Martijns loon, een bedrag dat hij nauwgezet bijhoudt in zijn notitieboekje. Elke afbetaling voelt voor Martijn als een stap dichterbij het bereiken van zijn dromen, een teken van vertrouwen en steun van iemand die in hem gelooft.

Onder René's vleugels: groei en meesterschap

“René leerde me alles over het hoveniersvak en ook over het leven. Hij was meer dan een baas; hij was een vaderfiguur, een gids. Zijn vertrouwen in mij, zelfs in mijn twijfels, heeft me gevormd tot wie ik nu ben. Hij is iemand van zijn woord. Hier heb ik altijd bewondering voor en ik streef als ondernemer deze eigenschap ook na.”

In de vroege jaren van zijn carrière bij René Don, is Martijn omringd door collega's die zijn passie voor het vak delen. Hier ontmoet hij ook Bart van der Burg en Raymond de Bloois. Bart en Raymond werken nog steeds nauw samen met Martijn bij Don Hoveniers.

Martijn herinnert zich de ritjes met collega's in de bestelbus door het Westland en de vele dagen in het veld. Onder de brandende zon of in de koele ochtendmist, waar elk project voelt als een gezamenlijke kunstcreatie. “Elke gesnoeide tak en elke ontworpen tuin was een reflectie van ons als team”, zegt Martijn. “Het was alsof ik een stukje van mezelf liet groeien met elke plant die we in de grond zetten.”

Martijn voelt een diepe verbondenheid met de aarde en met zijn collega's. Ze delen verhalen, lachen met en leren van elkaar tijdens de lange werkdagen. “Het was meer dan alleen tuinen aanleggen”, herinnert Martijn zich. “We bouwden aan een nalatenschap, stukje bij beetje, tuin voor tuin.”

Voor Martijn is dit een periode van professionele groei. Maar ook van persoonlijke ontwikkeling. Hij leert het belang van teamwork, leiderschap, en de voldoening die voortkomt uit het creëren van iets blijvends. “Elke plant die ik voor René in de grond zette, was als het zetten van mijn handtekening in het Westland”, zegt Martijn met een glimlach. “Samen hebben we een stukje van de wereld mooier gemaakt.”

Het timmer- en hoveniersbedrijf

Martijns verlangen naar een eigen onderneming doet hem besluiten om samen met zijn neef een timmer- en hoveniersbedrijf te starten. Samen huren ze een bedrijfspand in Rijswijk en gaan aan de slag. Hoewel hij zijn baan bij René Don met tegenzin opzegt, wordt hij gedreven door een brandende

ambitie. Hij ervaart een mix van spanning en opwindning bij het ondernemerschap, maar al snel blijkt dat zijn neef een heel andere werkethiek heeft. Martijn, het zakelijke brein, moet namelijk minstens 2 keer per week zijn neef uit bed bellen.

De dagelijkse frustraties en de langzaam groeiende kloof tussen de visies van Martijn en zijn neef brengen het bedrijf in een moeilijke positie. Martijn voelt hoe de droom waar hij zo hartstochtelijk aan werkte, langzaam begint te vervagen. Hij ligt 's nachts wakker, peinzend over wat misging. "Waarom kan ik niet dezelfde passie in hem aanwakkeren als die ik zelf voel?" vraagt Martijn zich af.

Het moment komt waarop Martijn beseft dat de samenwerking met zijn neef niet langer houdbaar is. Met een zwaar hart belt hij René. "René, kan ik misschien terugkomen?" Hij voelt een diepe opluchting wanneer René instemt, maar weet dat er nog een hindernis te overwinnen is: het huurcontract van het bedrijfspand.

Terwijl René en Martijn het kantoor van de verhuurder betreden, voelt Martijn zijn hart bonzen. René overhandigt de verhuurder een dichte envelop. "Van een kale kip kun je niet plukken, accepteer deze inhoud en ontbind het huurcontract", zegt René kalm. Martijn voelt zich overweldigd door dankbaarheid en respect voor René's gebaar.

Reflecterend op deze periode zegt Martijn: "Hoewel het uiteindelijk niet werkte, leerde die tijd me veel over familiebanden, vertrouwen en het belang van duidelijke communicatie in zakelijke relaties. Het was een harde, maar waardevolle les over de realiteiten van het ondernemerschap." Deze ervaringen vormen de bouwstenen van zijn latere succes, waarbij elk mislukt project en elke uitdaging bijdraagt aan zijn groei als zakenman en als mens.

De vrijdagmiddagborrel

In de oer-Hollandse 'hufterproof' kantine van René Don, waar robuuste houten balken het plafond sieren, heerst een warme, uitgelaten sfeer. Het gelach en gepraat van de werknemers vult de ruimte, vermengd met het geluid van klotsend bier in glazen. De geur van versgebakken bitterballen doet de monden wateren, terwijl de kantine langzaam volstroomt voor de wekelijkse vrijdagmiddagborrel.

De handen van Martijn omklemmen een koud biertje terwijl hij luistert naar de verhalen van zijn collega Bart van der Burg. Plotseling begint een spontane polonaise; een slinger van lachende mensen kronkelt door de kantine. Buiten raast het leven door, maar binnen heerst een gevoel van tijdloze gezelligheid, alsof de buitenwereld even niet bestaat. Het is een plek waar iedereen zichzelf kan zijn, waar hard werken en samen plezier maken hand in hand gaan. De vrijdagmiddagborrels zijn voor Martijn meer dan alleen ontspanning. "Het voelde als thuiskomen", zegt hij.

René's vroegtijdige terugkeer

Net voor René's geplande vakantie, zitten René en Martijn samen in het kantoor, omgeven door stapels papierwerk. Martijn kijkt René aan en zegt: "René, je hebt een welverdiende pauze nodig. Laat mij tijdens je afwezigheid het offertewerk overnemen. Je hebt me genoeg geleerd; ik ben klaar voor deze uitdaging." René twijfelt. "Ik doe altijd alles zelf."

Op de camping, omhuld door de rust van de natuur, zit René voor de caravan met een kop koffie in de hand. Marie-José, tegenover hem, bladert door een tijdschrift. Ineens onderbreekt René de stilte:

“Eigenlijk is het best een goed idee van Martijn.” Marie-José kijkt op en fronsst haar wenkbrauwen. “Wat?” vraagt ze.

René leunt naar voren, zijn ogen glinsteren. “Nou, dat Martijn wat kantoorwerk van mij overneemt. Ik krijg dan meer tijd voor andere dingen.” Hij neemt een slok koffie, peinzend over de mogelijkheden die deze verandering met zich mee zou brengen. Marie-José knikt langzaam, een glimlach krult haar lippen.

Een week eerder dan gepland vertrekken René en Marie-José naar huis, hun gedachten vervuld van de nieuwe plannen. Samen transformeren ze een kleine ruimte in een functioneel kantoor voor Martijn. Terwijl ze de ruimte inrichten, bestellen ze visitekaartjes met ‘Bedrijfsleider’ vetgedrukt onder Martijns naam. “Ik wist niet wat ik zag, ik was pas 25 jaar en al bedrijfsleider.”

Vanaf dat moment neemt Martijn het roer over. Hij maakt de offertes en managet het verkoop- en tuinaanlegproces. René observeert hoe Martijn groeit in zijn nieuwe rol, in vakmanschap, maar ook in leiderschap en het onderhouden van klantrelaties. Het is een moment van overgang voor Martijn, maar ook voor René, die ziet hoe zijn leerling transformeert tot een volwaardige zakenpartner.

Een landschap van vakmanschap en leiderschap

Op een ochtend in De Lier, als de dauw nog op het gras ligt en de eerste zonnestralen het landschap verlichten, staat Martijn voor een immense tuin bij de familie Van den Berg. Hij kijkt uit over de 19.000 vierkante meter grond, zijn ogen glinsteren van opwinding en een zweem van ongeloof. “Dit wordt ons grootste project ooit”, fluistert hij, meer tegen zichzelf dan tegen iemand anders. “Laten we iets spectaculairs creëren.”

Terwijl hij de contouren van de tuin in zich opneemt, voelt Martijn een mix van trots en verantwoordelijkheid. Dit project is een toonbeeld van hoever hij is gekomen; van een jonge hovenier met grote dromen tot de leider van een ambitieus project. Zijn hart klopt in zijn keel bij de gedachte aan de uitdagingen en mogelijkheden die voor hem liggen.

“Hij nam het voortouw, maar stond altijd klaar om te helpen als dat nodig was”, herinnert collega Bart van den Burg zich. “De manier waarop hij instructies gaf, was stimulerend en motiverend.”

De overname van DON Hoveniers

De nieuwe rol van Martijn bevalt René goed, omdat hij tijd krijgt voor het opstarten van een nieuwe onderneming: Tuin en Terras. Zo overweegt hij de mogelijkheid om Martijn aandelen te geven. Maar dit is een complexe beslissing, vooral omdat hij ook een zoon, Robin, heeft die in de zaak werkt. “Dan ga ik mijn halve zaak weggeven, terwijl er nog een zoon aan zit te komen.”

“Kan ik de zaak misschien kopen?” Hier heeft René nog niet aan gedacht. “Dat gaan we doen, Martijn.” In plaats van een lang verkoopproces kiezen René en Martijn voor een snelle aanpak. “Zo’n overnametraject duurt meestal een jaar, maar ik hou van snelheid en actie. Binnen een paar maanden, voor het einde van 2009, wilde ik de overdracht geregeld hebben.”

De taxatie en overdracht

Samen met Marie-José bepaalt René de waarde van het bedrijf. “Je kunt allemaal dure mensen inschakelen, maar dat deden we gewoon zelf even snel achter op een krant of een sigarendoos.” Ze

namen alle activa in overweging. Van auto's tot gereedschap. Voor elk item bepaalden ze een afschrijvingspercentage. "Van alles wat een jaar oud is, gaat 10 procent af, en zo verder."

"Ik wilde geen eindeloze dagen meer op kantoor doorbrengen. Ik heb altijd gewerkt met passie en toewijding, maar nu is het tijd voor een nieuw hoofdstuk, zowel voor mij als voor het bedrijf."

Een nieuwe start

In 2010 is de overname van René Don Tuinideeën een feit. "Toen ik de sleutels van het bedrijf kreeg, voelde ik een diepe verantwoordelijkheid. Ik wist dat ik grote schoenen moest vullen. Ik vertelde René: "Dit is meer dan een bedrijf voor mij. Het is een erfenis die ik zal voortzetten en laten groeien." René leerde me hoe je tuinen aanlegt, maar ook hoe je relaties opbouwt, hoe je met integriteit handelt. Dat zijn levenslessen die ik altijd zal koesteren."

Martijns eerste dagen als hoofd van het bedrijf zijn gevuld met een mengeling van nervositeit en vastberadenheid. Hij betreedt het nieuwe terrein in 's-Gravenzande met een gevoel van ontzag en een diep gevoel van verantwoordelijkheid. Met negen toegewijde medewerkers aan zijn zijde, voelt hij de last van de verwachtingen, maar ook de opwindende mogelijkheden van nieuwe mogelijkheden.

De eerste maanden zijn een onverwachte beproeving. Sneeuw en ijs bedekken de grond, waardoor het werk bijna onmogelijk wordt. Deze periode test Martijns veerkracht en geduld. Elke ochtend kijkt hij uit het raam, hopen op een teken dat het weer zou opklaren, maar wordt in plaats daarvan geconfronteerd met de harde realiteit van een bevroren landschap.

Het is een tijd van innerlijke groei, van het leren omgaan met tegenslag en van het bouwen aan de fundamenteën van een bedrijf dat uiteindelijk zal floreren. Het is een cruciale periode in Martijns ontwikkeling als leider en ondernemer, een tijd waarin hij leert dat zelfs na de koudste winters, de lente altijd weer volgt.

"Ik ben trots op Martijn. Hij draagt mijn naam nog steeds: Don Hoveniers. Ik vind de manier waarop Martijn onderneemt geweldig." Inmiddels heeft Martijn twee bedrijven: Don Hoveniers en Gardens Beyond Imagination. Samen met zijn echtgenote Leila Poortvliet runt hij deze bedrijven. Achter elke succesvolle ondernemer staat een sterke partner. "Zoals Leila achter Martijn staat, zo staat Marie-José altijd achter mij. Dat maakt het verschil, zeker in zware tijden."

Martijn en Leila werken samen met leveranciers en partners uit het hoogsegment. Ze creëren designbuitenruimtes in binnen- en buitenland. "Martijn durft meer risico's te nemen dan ik vroeger als ondernemer. Soms denk ik weleens: rustig aan, Martijn. Maar ik herken mezelf in hem. Het succes van Martijn is een mooie pluim op mijn werk."

HOOFDSTUK 2: HET MENSELIJKE PERSPECTIEF

Angela's strijd tegen bijnierschorskanker laat zien hoe kwetsbaarheid en kracht hand in hand gaan. In *Samen Sterk tegen Kanker* lees je over haar reis, haar doorzettingsvermogen en de unieke band met haar vader.

Over de opdracht:

Het portretterend interview schreef ik in opdracht van het KWF.

Hoe belangrijk is onderzoek naar de oorzaak, symptomen en behandeling van zeldzame kankers?

Angela van den Bosch (48) tobt met haar gezondheid. In 2020 krijgt ze de zeldzame diagnose bijnierschorskanker. “Eindelijk vielen de puzzelstukjes op zijn plek,” aldus Angela. Onderzoek naar zeldzame kankers is belangrijk. Samen met haar vader Cor van den Bosch (74) steunt ze het onderzoek van het KWF naar zeldzame kankers. Voor de tweede keer lopen Angela en Cor dit jaar mee met de vierdaagse in Nijmegen voor het KWF.

“Hé, hé, ben ik te laat? Ik moest mijn jongens in mijn pauze bij mijn ex droppen. Ik pak effe een bakkie erbij. Hoelang duurt dit interview? Ik moet zo nog wat getallen inkloppen op de computer. Ja, ik ga vandaag een uurtje eerder naar huis: ik ben gruwelijk moe. Ik bestel een pizza, geef mijn kat Mattie eten en ga lekker bingewatchen op de bank.

Doorzetten

Als ik mijzelf ergens in vastbijt, laat ik niet los. Vrienden beschrijven mij weleens als een Jack Russel. Via IVF raak ik na jaren proberen toch twee keer zwanger. Ik beval drie maanden voor de uitgerekende datum van onze jongste zoon. Hij jankt achttien uur per dag. Deze gebeurtenissen trekken een zware wissel op mijn huwelijk. Ik probeerde positief te blijven. Maar Ik was doodongelukkig. Mijn ex-man en ik vochten elkaar het huis uit.

Mattie

Ik verhuisde met mijn jongens naar een flat. Ik nam ontslag als laborante en ging parttime werken bij een transportbedrijf. In deze periode overleed onze kat. Mijn jongens misten een maatje. Ik nam ze mee naar het asiel en hier ontmoetten we onze kat: Mattie. Ja, mijn jongens zijn het belangrijkste in mijn leven. Ik doe alles voor ze.”

“Ik had het gevoel alsof ik steeds in de zevende versnelling stond.”

Angela bezoekt in 2018 de huisarts. “Om het minste of geringste spring ik uit mijn vel. Ik voel mijzelf: opgejaagd, heb last van hartkloppingen en heb het altijd warm. Rennen, rennen, rennen dat gevoel overheerst.” De huisarts wijst de scheiding van haar ex-man aan als de oorzaak van haar klachten. Hij verwijst Angela door naar de GGZ-praktijkondersteuner voor gesprekken.

De gezondheid van Angela holt achteruit

Angela voelt zichzelf slecht in september 2020. Ze heeft een hoge bloeddruk, in haar benen zit een vocht oedeem en haar gezicht zwelt op. De vrienden van Angela zeggen: “Je hebt een “Prednison” hoofd.” Ze consulteert de huisarts. “Kijk, ik ga niet voor een aspirientje naar de huisarts. Als ik ga dan wil ik dat de huisarts mij helpt.” Angela staat erop dat de huisarts haar doorverwijst naar de internist.

De puzzelstukjes vallen op zijn plek

De internist onderzoekt Angela in januari 2021. Het onderzoek bestaat uit een urineonderzoek en uit een echo. Angela logt thuis in op haar medisch dossier. Ze leest dat haar Cortisolwaarde 25 keer hoger is dan normaal. “Cortisol is een stresshormoon wat aangemaakt wordt in de bijnierschors. Daarnaast leest Angela dat haar bijnier tien keer is vergroot. “Ik wist gelijk dat er iets goed mis is.”

Het voorgevoel van Angela klopt. “De internist is tijdens de tweede afspraak timide, terughoudend en overweegt haar woorden zorgvuldig.” “Het spijt me, we zien op de echo een tumor van tien centimeter in je bijnier. We verwachten dat deze tumor kwaadaardig is. We hopen dat de tumor alleen in je bijnier zit.”

Per jaar krijgen ongeveer 1 op de miljoen mensen in Nederland bijnierschorscarcinoom. De internist zei: “Wij hebben onvoldoende kennis over dit type tumoren. Ik verwijs je door naar gespecialiseerde artsen in het Erasmusziekenhuis.” “Ik was boos, waarom nam de huisarts mij niet serieus? Aan de andere kant had ik ook zoiets van haal dat kreng er maar uit en huppakee.”

“Ik wil mijn kinderen later op hun donder geven als ze te laat thuiskomen.”

De operatie

In het Erasmusziekenhuis volgen een scan en een operatie. De arts verwijdert de ingekapselde tumor uit de bijnier van Angela. De arts stelt Angela op de dag van de operatie de vraag: “Stel dat die tumor in de nier zit, mag die nier er dan uit?” “Ik zei meteen ja, Ik wil mijn kinderen later op hun donder geven als ze te laat thuiskomen, mijn jongens troosten wanneer ze gedumpt zijn en ik wil mijn kleinkinderen vasthouden.”

Angela versie 2.0

Angela staat sinds de operatie bewuster in het leven. “Ik kus elke ochtend mijn jongens gedag. Gebeurt er iets met mij, of met mijn jongens, zonder dat ik ze gedag heb gekust, dan krijg ik hier spijt van. Mijn leven is veranderd: voor de operatie stond ik drie keer per week in de sportschool, ik sliep na 2:00 en ik stond in de zevende versnelling. Sinds de operatie ben ik hartstikke moe.”

Het glas van Angela is halfvol. Ze ontdekt dat ze positieve energie krijgt van wandelen: “Tijdens het wandelen orden ik mijn gedachten en krijg ik rust in mijn hoofd. Daarnaast voel ik dat mijn conditie verbetert.” Angela wandelt eerst alleen; al snel wandelt haar vader Cor met haar mee.

Angela leert haar vader kennen

Tijdens het wandelen leren Cor en Angela elkaar kennen. “Mijn vader vertelt tijdens het wandelen dat hij tranen in zijn ogen kreeg toen de arts hem belde dat de operatie was geslaagd en de tumor was ingekapseld.” Deze gevoelige kant van haar vader kende Angela nog niet. “Ik was enorm opgelucht, blij en dankbaar dat de operatie goed was gegaan,” aldus Cor.

Samen sterk

In 2022 komt kanker weer dichtbij. Dit keer krijgt de moeder van Angela de zeldzame diagnose blaaskanker. “Onderzoek naar kanker is duur.” Angela en Cor steunen de onderzoeken van het KWF naar zeldzame kankers. Ze schrijven zichzelf in voor het KWF-evenement: Lopen tegen kanker. Ze kiezen voor de vierdaagse in Nijmegen. Hierna zoeken ze sponsors en halen ze 2400 euro voor het onderzoek van het KWF op.

De finish

Angela en Cor lopen in 2022 voor het KWF de vierdaagse in Nijmegen. Ze trainen samen en kijken uit naar de finish. De laatste dag van de vierdaagse heeft Cor pijn in zijn rug en loopt hij krom. Ze lopen over de finish en hierna heeft Cor direct zorg nodig van de EHBO. Angela loopt alleen terug naar de finish. “Bij de mevrouw met het fotobord van het KWF maakte ik een foto. “Kijk eens iedereen, wat ik heb bereikt. Ja, ik was gewoon effe trots op mijzelf.”

Nieuwe ronden, nieuwe kansen

Dit jaar lopen Angela en Cor samen weer mee met de vierdaagse in Nijmegen voor het KWF. Voor Cor is het de laatste keer dat hij de vierdaagse meeloopt. Wat doen jullie dit jaar na het behalen van de finish? “Dan drink ik een wijntje en mijn vader een biertje.”

HOOFDSTUK 3: OPINIES DIE INSPIREREN

Een sterke opinie doet meer dan alleen informeren. Een opinietekst prikkelt, overtuigt en zet de lezer in beweging. In dit hoofdstuk deel ik mijn visie op actuele onderwerpen, waarbij ik zoek naar de balans tussen persoonlijke ervaringen en maatschappelijke relevantie.

Over de opdracht:

Deze tekst schreef ik voor mijn portfolio voor de opleiding Professioneel Tekstschrijven. Deze tekst is ook gepubliceerd op de website van Metronieuws.

Een smartphoneverbod op middelbare scholen is een zegen

Erwin Vogelaar noemde in de Volkskrant het idee van minister Wiersma voor een smartphoneverbod op middelbare scholen "onzin." Maar als moeder van twee tieners zie ik dit totaal anders. Mijn kinderen zijn de hele dag online, en de gevolgen daarvan zijn duidelijk: afleiding, verminderde concentratie en een oververmoeid brein. Daarom pleit ik voor een verbod op smartphones op scholen.

Eigen schuld dikke bult

“Zo schatje, zit jij lekker in de buggy? Mama zet voor jou een filmpje aan. Zie je dit apparaat? Dit is een s-m-a-r-t-phone. Moeilijk woord, hè? Papa en mama eten samen en jij kijkt naar de Teletubbies.” Fast forward zestien jaar, en ik heb spijt dat ik de smartphone ooit introduceerde. Mijn dochters zijn nu onlosmakelijk verbonden met hun telefoons – en de gevolgen zijn overal zichtbaar.

De impact op dagelijkse interacties

Het lijkt onmogelijk om een goed gesprek te voeren:

- “Lieverd, wat wil je eten?”
- “Hmmm.”
- “Hoe was je dag vandaag?”
- “Mwààà.”

Dit soort korte, nietszeggende reacties zijn illustratief voor hoe smartphones onze communicatie beperken. Zelfs aan tafel voelen mijn kinderen de drang om op hun scherm te kijken.

Multitasken: een vals gevoel van efficiëntie

Mijn dochters doen alles met één hand: boterhammen smeren, fietsen, en hun schooltas inpakken. Ondertussen blijft de andere hand stevig verankerd aan hun telefoon. Ze functioneren, maar het blauwe schermlicht houdt ze constant in de ban, overal en altijd.

De fysieke gevolgen: slaapproblemen, tabletnek en oogklachten

- **Slaap:** “Waar zijn mijn melatoninetabletjes? Ik kijk nog even een filmpje, mam, ik kan echt niet slapen.”
Jongeren die schermen gebruiken vlak voor het slapengaan, vallen moeilijker in slaap en worden vaker 's nachts wakker.
- **Tabletnek:** Langdurig voorovergebogen op een scherm uren veroorzaakt nekklachten bij een groeiend aantal jongeren. Uit onderzoek blijkt dat onder 10- tot 14-jarigen het aantal fysiotherapiebezoeken met 50% is gestegen sinds 2008.
- **Ogen:** Bijziendheid onder jongeren stijgt explosief. Te lang naar kleine beeldschermen kijken leidt tot oogklachten bij maar liefst 25% van de Nederlandse dertienjarigen.

De smartphone in het verkeer

Ook in het verkeer zorgen smartphones voor gevaarlijke situaties. Eén op de tien fietsongevallen is te wijten aan smartphonegebruik. Zelfs mijn eigen dochter belde me eens na een bekeuring van €140: “Mam, betaal jij?”

Wat doet de smartphone met het brein?

Hersenonderzoekers waarschuwen: onze hersenen zijn niet gebouwd voor multitasking. Tijdens het scrollen op social media wordt dopamine aangemaakt, een stof die net zo verslavend werkt als drugs. Tegelijkertijd verlaagt het gebruik van smartphones de bloedsomloop in de hersenen, wat je letterlijk minder scherp maakt.

Conclusie: Smartphonegebruik kost energie. Elke keer dat je brein een notificatie waarneemt, veranderen de neurotransmitters, wat leidt tot vermoeidheid en verminderde focus.

Een betere toekomst zonder schermen

Een smartphoneverbod op middelbare scholen kan onze kinderen de rust geven die hun hersenen hard nodig hebben. Zonder afleiding kunnen ze zich beter concentreren, presteren en – wie weet – zelfs hun kamer opruimen. Het is tijd dat we als ouders en scholen verantwoordelijkheid nemen voor de mentale en fysieke gezondheid van de volgende generatie.

HOOFDSTUK 4: EEN WERELD IN ANEKDOTES

Kun je leerproblemen oplossen? Schrijven helpt. In 'Schrijven lost de leerproblemen van Generatie Z op' onderzoek ik hoe traditionele onderwijsmethoden opnieuw waardevol kunnen zijn in een digitale wereld.

Over de opdracht:

Deze column schreef ik voor de lezers van Metronieuws.

Kan schrijven de leerproblemen van Generatie Z oplossen?

Hoe los je leerproblemen op? Schrijf. Hoe los je schrijfproblemen op? Leer. Het reken- en taalniveau van Generatie Z, de zogenaamde Digital Natives, is zorgwekkend laag. **Geen verrassing: deze generatie is opgegroeid met een iPad in de ene hand en een smartphone in de andere.**

Op dit moment behoren de jongste Nederlandse kinderen tot Generatie Z. Dit zijn 2,8 miljoen Nederlanders tussen de 3 en 17 jaar. Het grootste verschil met de generatie vóór hen, de Millennials, is dat ze zich geen leven kunnen voorstellen zonder internet. Behoor je, net als ik, tot Generatie X (geboren tussen 1960 en 1980)? Dan herken je vast het volgende tafereel.

Het onderwijs aan Generatie X

Je lichaamsharen staan rechtop, je krijgt kippenvel en je hart slaat een tel over. Een koude rilling schiet door je heen als een bliksemschicht. Het scherpe geluid snijdt de stilte meedogenloos doormidden. Het witte krijt raakt het bord en piept van blijdschap terwijl het sierlijke schrijfletters vormt. De vulpen en het schrijfschrift met lijntjes liggen onaangeroerd voor je. Met het startsignaal hangt het puntje van je tong uit je mond. Gelukkig heb je een stuk toiletpapier bij de hand: de blauwe inkt maakt vlekken en vegen op het blad.

Au! Kramp. Je verstijft. Uit het niets staat ze achter je. Hoe lang al? Haar warme adem in je nek. Munt, rook en salami vullen je neus. Je spant je billen aan en je adem stekt. Ze buigt zich voorover. Houdt je haarlak het vol tegen deze druk? Haar boezem drukt je zorgvuldig geföhnde lok plat. Langzaam komt de rode pen richting je blad. Ze zucht, zet een krul en schrijft met rood: 'Op de lijntjes, Marjolijn. Op de lijntjes, Marjolijn. Op de lijntjes.' Op iedere bladzijde van je schrift.

De tafels, woordenrijen en stelopdrachten staan nog altijd in mijn schoolschriften. Schreef juf Mia bij een stelopdracht in mijn schrift: 'Goed gedaan, Marjolijn.' Dan groeide ik een centimeter."

Het onderwijs aan Generatie Z

Thomas hangt als een slappe zak op een wiebelkussen. Zijn linkerarm hangt slap onder de tafel. Met zijn rechterwijsvinger tikt hij nonchalant op het scherm om een antwoord te kiezen. Het scherm doet denken aan een bestelzuil bij McDonald's. De juffen zoals Mia uit mijn tijd zijn allang met pensioen, en persoonlijke feedback lijkt iets uit de jaren 90.

Plots verschijnt een rode streep op het scherm. De nieuwe generatie leerkrachten volgt hun leerlingen vanachter het bureau. "Goed lezen wat er staat, Thomas," klinkt de juf in de verte. Thomas gaat onverstoord verder met de opdracht. Gelukkig werkt de geluiddichte koptelefoon van de bouwmarkt uitstekend. Dit keer verschijnt een groene streep: streefdoel behaald.

De leerproblemen nemen toe

Ieder schooljaar groeit mijn ergernis. Net als de wachtlijst van kinderen met leerproblemen in mijn praktijk. Bijles, spelling, rekenen en begrijpend lezen zijn populair. Maar de leerproblemen van deze kinderen gaan veel verder dan het intakeformulier of de Cito-scores laten zien.

"Wat staat daar?"

"Hoe bereken je die som op een kladblaadje?"

"Hoe houd je een pen goed vast?"

Een holle blik kijkt me wezenloos aan. Een druppel speeksel glijdt langs de pen die in de mond bungelt en valt met een zachte plof op het werkblad. In de rugzak trilt een telefoon.

Slecht handschrift

Hanenpoten, een verkeerde pengreep of het schrijftempo van een slak in slow motion: deze problemen komen steeds vaker voor. Sinds de introductie van digitale hulpmiddelen zoals Chromebooks en iPads groeit het aantal kinderen met leer- en concentratieproblemen. Zelfs de onderwijsinspectie slaat alarm over deze ontwikkeling.

Meer dan een derde van de leerlingen in groep 8 begint de middelbare school met een slecht handschrift. Schrijfonderwijs is al jaren een ondergeschoven kindje op basisscholen. Na groep 3 en 4 wordt er nauwelijks meer aandacht besteed aan schrijven, terwijl schrijfonderwijs tot en met groep 8 nodig is om een goed handschrift te ontwikkelen.

De voordelen van schrijven

Wetenschappelijk onderzoek (Berninger, 2014) laat zien dat kinderen beter en sneller leren lezen, rekenen en spellen als ze letters en cijfers met de hand schrijven. Dit heeft te maken met de belichaamde leertheorie (Embodiment theory): leren door te doen zorgt voor intensievere hersenactiviteit.

Ook blijkt dat leerlingen in de bovenbouw, het voortgezet onderwijs en zelfs het hoger onderwijs hogere cijfers halen als ze de pen in plaats van een computer gebruiken voor aantekeningen en leren. Maar een vlot en leesbaar handschrift is hierbij essentieel. Schrijven is een cognitieve en motorische vaardigheid. Als een van deze problemen zich voordoet, vraagt dat zoveel werkgeheugen dat het ten koste gaat van de inhoud. Dit leidt uiteindelijk tot lagere cijfers.

Beter schrijfonderwijs

Steeds vaker zie ik concentratieproblemen, een beperkt werkgeheugen en leerproblemen bij leerlingen. Het afgelopen schooljaar begeleidde ik een recordaantal leerlingen met leer- en concentratieproblemen, in opdracht van basisscholen.

In de teamkamer fluistert een juf:

"Is deze school wel de juiste plek voor Thomas? Misschien past hij beter op een speciale basisschool."

De juf sperde haar ogen wijd open, een stilte viel, en een scheut koffie druppelde op de grond toen ik antwoordde:

"Gooi dat Chromebook van Thomas uit het raam! Laat hem antwoorden opschrijven in een werkboek of schrift. En plak er eens een sticker bij."

Hoofdstuk 5: De stilte van conflict

In *Gaza – De Stad die in Stilte Ademt* beschrijf ik de angst en veerkracht van mensen die leven in een conflictgebied. Het verhaal van Layla en Meneer Beer brengt de menselijke kant van oorlog tot leven.

Over de opdracht:

Deze column schreef ik voor de lezers van Metro.

Gaza, de stad die in stilte ademt

Rondom de zesjarige Layla strekt zich de stilte uit van een stad die zijn adem inhoudt. Gebouwen, getekend door de littekens van conflicten, werpen lange schaduwen over haar heen. Layla knielt op de verbrokkelde grond van wat ooit een speelplaats was. De hemel, ooit een canvas voor zonsondergangen, is nu een gordijn van onzekerheid dat elk moment kan scheuren.

De dagen in Gaza zijn veranderd voor Layla. De hemel, ooit een speelveld voor de zon en de maan, is nu een dreigende aanwezigheid. In de armen van haar moeder, met Meneer Beer stevig tegen zich aangeklemd, verlaat Layla de schaduw van de stad—haar thuis, haar wereld.

Meneer Beer

"Meneer Beer," fluistert Layla. Haar stem is dun, breekbaar als ijs. "Denk je dat de hemel vandaag weer boos wordt?" Meneer Beer, haar pluchen vriend, genaaid met liefde, wiens glimlach nooit vervaagt—zelfs niet in de donkerste tijden—kijkt haar aan. Eén oog bungelt losjes, alsof het de pijn van de wereld niet langer kan dragen.

"Misschien," fluistert Layla, terwijl haar vingers over zijn ruwe vacht glijden. "Maar we zijn samen, toch? Jij bent niet bang voor de boze hemel, hè?"

Ze drukt Meneer Beer nog dichter tegen zich aan. "Waarom komt het gevaar altijd uit de hemel? Weet je, Meneer Beer, papa zei altijd dat sterren de zielen zijn van degenen die ons liefhebben. Kijk jij vanavond naar de sterren voor mij?"

Een onverwachte onderbreking

Plotseling snijdt het geluid van een verre explosie door de stilte. Layla duikt naar de grond, haar handen klam van angst. Een warme natte vlek spreidt zich uit in haar onderbroek. Ze klampt Meneer Beer nog steviger vast, alsof hij een schild kan vormen tegen de rauwe werkelijkheid.

"Meneer Beer, denk je dat de sterren ons kunnen horen als we fluisteren? Ik wens dat we gewoon elke dag kunnen spelen, zonder bang te zijn."

Een nieuwe wereld in Amsterdam

Amsterdam is anders. De hemel lijkt groter, de grond vreemd onder haar voeten. Op de Dam, omgeven door duizenden schoenen, staat Layla stil, gevangen in een decor van verlies. Om haar

heen ligt een zee van schoeisel—sportschoenen, sandalen, kleine laarsjes—elk een stille herinnering aan het kind dat ze ooit droeg.

"Meneer Beer, waarom zijn er zoveel schoenen zonder voeten?" Haar hand streelt de versleten oren van Meneer Beer.

Terwijl bekende Nederlanders de namen oplezen van verloren kinderen, kijkt Layla naar de hemel van deze nieuwe wereld. Haar gedachten zweven tussen het verleden en het heden, tussen Gaza en Amsterdam.

De tijd heelt zachtjes

De tijd verstrijkt. Layla's nieuwe leven weeft zich langzaam om haar heen. De taal van de straten in Amsterdam klinkt steeds minder vreemd, en de hemel minder dreigend. Maar Meneer Beer blijft haar baken, een herinnering aan waar ze vandaan komt, en een getuige van haar moed om een nieuwe wereld te omarmen.

Hoofdstuk 6: Reflecties en waarden

Wat gebeurt er als je vakantie verandert in een nachtmerrie? *Vakantie op Rhodos* is een verhaal over chaos, veerkracht en prioriteiten stellen tijdens een noodsituatie

Over de opdracht:

Deze column schreef ik voor de lezers van Metronieuws.

Vakantie op Rhodos: nu extra voordelig

De as van gecremeerde damherten dwarrelt als sneeuwvlokken langzaam naar beneden. De lucht verandert van strakblauw naar oranje. Vuurzeeën, rookpluimen en smeulende resten. Het groene vakantieparadijs verandert in vijf dagen in een zwartgeblakerde woestijn.

Janneke en Bram Jansen twijfelen of ze naar huis gaan, ondanks het vriendelijke aanbod van Corendon. De gratis terugvlucht stellen ze het liefst nog even uit, want het nieuwe hotel biedt voordelen.

Hotelupgrade

Janneke, Bram en hun twee kleuters kijken sinds de skivakantie uit naar deze vakantie. Als het nieuwe hotel in het noorden een ultra-all-inclusivehotel is, dan zetten ze hier graag hun vakantie voort. En in Nederland regent het op dit moment.

Dimitri Carow, brandweerman, is bezorgd. Want de wind heeft windkracht zes en draait. En de rook is zo dik dat je nauwelijks kunt ademen. Het brandweerkorps krijgt de vuurzee niet onder controle. Zo bestrijden de mannen al ruim vijf dagen de vuurhaarden. Maar er is te weinig mankracht. Op onze oproep voor mogelijke vrijwilligers krijgen we nauwelijks reactie.

Janneke hoopt dat de ruim honderd gevluchte toeristen in het hotel een eigen kamer krijgen. En dat het buffet nog geopend is. Want de kinderen van Janneke en Bram zijn verdrietig omdat ze hun souvenirs achter hebben moeten laten in het hotel. Een ijsje is dan ook meer dan verdiend.

Prioriteiten stellen

De Griekse overheid heeft op dit moment als eerste prioriteit de toeristen veilig te repatriëren. Lokale buschauffeurs, de kustwacht en een handjevol vrijwilligers helpen. Zelfs aartsrivaal Turkije helpt.

Bram wil aan het einde van hun vakantie wel terug naar hun hotel aan de kust om hun koffers op te halen. Want de opladers zitten hier nog in. Verder moeten ze er maar het beste van maken. Ze zijn in elk geval weer een avontuur rijker.

Zo'n elfduizend hectare is in vlammen opgegaan. Oftewel: een gebied twee keer groter dan 'ons' Nationaal Park De Hoge Veluwe dat zo'n 5400 hectare beslaat.

Helaas voor Janneke en Bram zijn er in het hotel geen bedden meer. Alles is vol. Ze mogen een slaapplek zoeken op de banken in de hotellobby of anders op de ligbedden op het strand. Ze

besluiten om morgen hun vakantie af te breken. Je slaapt toch het lekkerst in je eigen bed.

Het gezin van brandweerman Dimitri Carow slaapt vanavond buiten. Hun droomhuis en huisraad zijn afgebrand.

Mijn schrijfmethode en tips

Wil je teksten schrijven die echt indruk maken? Speciaal voor jou deel ik mijn aanpak en praktische tips. Deze methode helpt je structuur aanbrengen, de juiste toon vinden en je boodschap helder overbrengen.

Mijn schrijfmethode: Stap voor stap

1. Creatief beginnen (4 minuten)

Laat je gedachten stromen en schrijf alles op wat in je opkomt over een onderwerp. Zet je innerlijke criticus uit; het gaat nu om ideeën verzamelen.

2. Lezersvragen bedenken

Stel jezelf de vraag: *Wat wil mijn lezer weten?* Maak een lijst met vragen die je tekst moeten beantwoorden. Dit geeft je een duidelijke richting en houdt de lezer centraal.

3. De ruwe versie schrijven

Schrijf zonder na te denken over details of perfectie. Laat de woorden stromen en focus op het overbrengen van je hoofdideeën.

4. Kernzinnen en scanbaarheid

Maak je tekst aantrekkelijk en overzichtelijk:

- Gebruik korte alinea's van 3-5 zinnen.
- Plaats kernzinnen aan het begin van alinea's en maak ze vetgedrukt.
- Voeg tussenkoppen, opsommingen, en lijstjes toe.

5. Schrijf actief: Altijd met onderwerp en werkwoord

Vermijd passieve zinnen zoals: *"Er wordt gedacht dat..."* en kies voor actieve alternatieven: *"Ik denk dat..."*. Actieve zinnen houden je tekst levendig en direct.

6. Kies een passende tekstsoort

Stem de tekstsoort af op je doel:

- **Portretterend interview:** Breng een persoon en hun verhaal tot leven, zoals in het interview met Angela over haar strijd tegen kanker.
- **Opinieartikel:** Deel je mening en overtuig de lezer, zoals in het smartphoneverbod-artikel
- **Persoonlijke column:** Deel reflecties of anekdotes, zoals in *Lost schrijven de leerproblemen op van Generatie Z*.

Slotwoord: Creëer, verbind, schitter

Dank je wel dat je de tijd hebt genomen om mijn verhalen te lezen. Elk artikel schrijf ik met een missie: **samen creëren, verbinden en schitteren**. Want dat is wat verhalen doen – ze brengen ons dichter bij elkaar.

Ik hoop dat je iets hebt gevonden dat je aan het denken zet. Misschien herken je jezelf in een verhaal, misschien opent het een nieuw perspectief. Wat het ook is, blijf verhalen delen. Blijf lezen. Blijf verbinden.

Tot snel!

Marjolijn Wijnants - Eigenaar Bee Content

Auteursrecht

Dit e-book is auteursrechtelijk beschermd. Alle teksten, ideeën, en afbeeldingen in dit document zijn eigendom van de auteur, Marjolijn Wijnants.

Auteur:

Marjolijn Wijnants

Uitgever:

Bee Content

Jaar van publicatie: 2024

Over de auteur:

Marjolijn Wijnants is een gepassioneerde schrijver en eigenaar van Bee Content. Met oog voor detail en een hart voor verhalen, brengt zij de menselijke ervaring tot leven in haar werk.

Samenvatting:

Het e-book is een verzameling verhalen die de complexiteit en schoonheid van het menselijk bestaan weerspiegelen. Van persoonlijke anekdotes tot maatschappelijk relevante opinies, elk hoofdstuk biedt een nieuw perspectief. Laat je meenemen op een reis die niet alleen informeert, maar ook verbindt.

Contact:

Voor meer informatie en andere werken, bezoek de website: www.beecontentmarketing.nl

Auteursrecht:

© 2024 Marjolijn Wijnants - Bee Content. Alle rechten voorbehouden. Het is niet toegestaan om dit werk te kopiëren of te verspreiden zonder toestemming van de auteur.

Gebruik en verspreiding:

Het e-book is uitsluitend bedoeld voor persoonlijke en educatieve doeleinden. Het delen van dit e-book met anderen, buiten de toegestane context, is een schending van het auteursrecht. Wil je (delen van) dit werk citeren of gebruiken? Neem dan contact op via de contactgegevens in dit e-book.

Laten we respectvol omgaan met creatieve werken en de waarde ervan erkennen. Dank voor je begrip! 😊

INSPIRATIE. VERBINDING. REFLECTIE.

VERHALEN DIE VERBINDEN - EEN JAAR IN WOORDEN
© [2024] [MARJOLIJN WIJNANTS - BEE CONTENT]

ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN.

VOOR MEER INFORMATIE, BEZOEK DE WEBSITE:

WWW.BEECONTENTMARKETING.NL.

**DIT BOEK IS MET ZORG SAMENGESTELD EN BEDOELD OM TE
INSPIREREN EN TE VERBINDEN.**